

AHMEDÜ BAMBA

(1850-1927)

**Senegal'de en güçlü tarikat olan
Müridiyye'nin kurucusu.**

Büyük dedesi Mame Maram'ın 1772 yılına doğru Baol'da kurduğu M'Backé köyüne doğdu. Mame Maram'ın burada açtığı Kur'an okulunda kendisinden sonra da oğlu Mame Balla burada öğretimi sürdürmüştür. Mame Balla'nın tahsil için Bamba'da Ahmedü adlı bir şeyhin yanına gönderdiği oğlu Momar Antassaly öğrenimini bitirip köyüne döndükten sonra, doğan çocuğuna hocasının hâtırısına Ahmedü Bamba adını koymuştu. Arapça isim zinciri kaynaklarda Ahmed (Muhammed) b. Muhammed b. Habîbullah şeklinde geçmektedir.

Maba Diakhu'nun Baol'da cihad hareketine giriştiği yıllarda Ahmedü Bamba dokuz yaşındaydı. Bu arada bazı köylerle birlikte M'Backé yıkılmış, Momar da ailesini alarak Rip'te Porokhane köyüne yerleşmişti. Momar burada kısa zamanda Maba Diakhu'nun takdirini kazandı, Maba kendisine bir Kur'an okulu açtı ve çocuklarının eğitimini de ona tevdi etti.

Cayor'da Fransızlar'a karşı savaş açıldığında (1866), direniş hareketinin lideri Lot Dior memleketini terketmek zorunda kalmıştı. Maba tarafından kabul edilen ve Bamba'nın babası Momar'la dostluk kuran Lot Dior 1871 yılında yapılan antlaşma üzerine Cayor'un yöneticiliğine getirildi. Lot Dior'un Volof Kralığı'na kadı olma teklifini kabul etmeyen Momar, Diourbel yakınlarındaki Patar köyüne yerleşti. 1874 yılına kadar burada kalan Momar aynı yıl Cayor'a giderek daha önce yıkılan köylerinin hâtırısına orada M'Backé-Cayor köyünü kurdu. Babasının 1880'de ölümüne kadar burada kalarak onun yanında Arapça, Kur'an ve fıkıh bilgisini geliştiren Ahmedü Bamba, ilim ve takvâsıyla büyük şöhrete kavuştu. Kendisine yapılan kadılık teklifini kabul etmedi ve Saint-Louis'e giderek o sırada Batı Afrika'nın en meşhur tarikatı olan Kâdiriyye'nin halifesi el-Hâc Kamara'ya intisap etti. Daha sonra meşhur Kâdirî şeyhi Sidya'nın irşadından faydalanmak üzere Moritanya'ya gitti. Şeyh Sidya tarafından çok iyi karşılanan Ahmedü Bamba ondan tasavvuf, akaid, Mâlikî fıkıh ve *Şahîh-i Buḥârî* okudu. Şeyh Sidya daha sonra onu Volof bölgesine halife tayin etti. Ahmedü Bamba bir Kâdirî halifesi olarak Sene-

gal'e döndüğünde Lot Dior Fransızlar'a karşı savaşa girmişti. Uzlete çekilmek maksadıyla büyük merkezlerden uzak kalmayı tercih eden Ahmedü Bamba Darou-Marnâne adlı bir köy kurarak burada müridlerinin eğitimiyle meşgul oldu. Bu yeni köyde büyük ilgi gördü ve ziyaretçi akınına uğradı. Bir süre sonra Baol'da Tübâ köyünü kurarak oraya yerleşti (1886). 1891 yılında başşehir Saint-Louis'e gitti ve Fransız sömürge yönetiminin ortaya çıkan karışıklıklardan duyduğu endişeler karşısında, başşehirle özellikle Baol ve Colof'ta çıkan siyasî karışıklıklarla ilgisi bulunmadığı yolunda açıklamada bulundu. Daha sonra gittiği N. Diambour'da da karışıklıkların sürmesi üzerine Baol'a döndü. Fakir bir derviş olduğunu ve müridlerinin eğitimiyle uğraşmaktan başka bir gayesi bulunmadığını her defasında belirtmesine rağmen Fransızlar tarafından Baol tahtının iddiacısı şeklinde takdim edildi; mahallî yöneticiler merkezî yönetime Ahmedü Bamba ile mensuplarının tehlike arzettiği yolunda raporlar verdiler. 1895'te bazı müridleriyle birlikte Colof'a giderek orada Tübâ adıyla yeni bir köy kurdu. Fakat etrafında oluşan talebe halkası, akın akın gelen ziyaretçiler, direniş hareketleri mensuplarıyla bazı liderlerin ona biat etmeleri, vergilerin ödenmemesi ve baş gösteren kari-

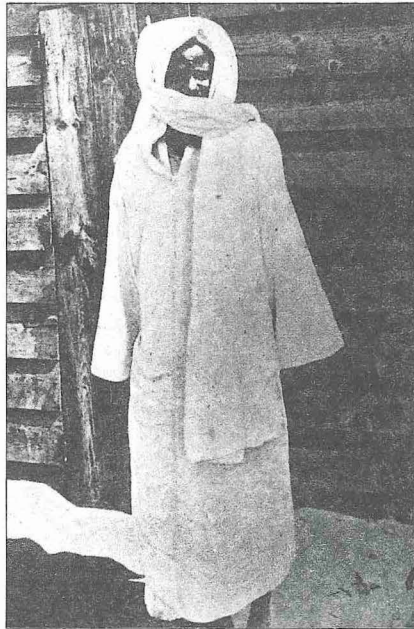
şıklıklar sömürge yönetimini iyice rahatsız etti. Bamba, müridlerini dağıtması yolundaki isteği kabul etmemesi üzerine 10 Ağustos 1895'te tutuklanarak Saint Louis'e götürüldü ve oradan Gabon'a sürüldü. 7 yıl 7 ay Mayombé adasında, hıristiyanlaştırılmış halk arasında sürgünde yaşadı. Eserlerinin birçoğunu bu sırada kaleme aldı. 1902'de sürgünden döndü ve bu defa son derece ateşli bir tarzda vaaz ve irşada başladı, bağlılarının ziyaret akınına uğradı.

Ertesi yıl tekrar tutuklanan Ahmedü Bamba bu defa Moritanya'ya sürüldü. 1906'da müridleri, şeyhlerinin dönmesi için çeşitli bölgelerde yer yer şiddet hareketlerine varan gösteriler düzenlediler. Yönetim ondan bunlara engel olmasını isteyince, gösterilere katılan müridlerinin kendisini ziyaret etmelerini yasakladı. Buna rağmen ona olan sevgi ve bağlılık gittikçe arttı. Yönetim Ahmedü Bamba'yı önce Colof'ta Thiène köyüne, daha sonra da kolaylıkla gözaltında bulundurulabileceği Diourbel'e nakletti (1912).

Sömürge yönetimi I. Dünya Savaşı'nın arefesinde Ahmedü Bamba'yla iyi ilişkiler içine girmenin ve onun otoritesinden faydalanmanın uygun bir siyaset olduğu düşüncesiyle, müridleri arasından Fransız askerî birliklerine asker seçimini kendisine bıraktı. Bu yumuşama politikasının bir başka sebebi de tarikat mensuplarının yer fistiği üretimdeki etkinliği ve bu suretle kavuştukları büyük ekonomik gücü kanalizere edebilme arzusudur. Ayrıca, Ahmedü Bamba'nın kendisini ibadet ve tefekküre vermiş bir kimse olarak rahat bırakılması isteği ve siyasî karışıklıklarla ilgisi bulunmadığı yolundaki açıklamalarına Fransız otoritelerinin inanmaya başlamış oldukları da düşünülebilir. Ahmedü Bamba'yla ilişkilerini geliştiren sömürge yönetimi onu müslümanların din işleriyle ilgili şûra meclisinin üyeliğine tayin ettikleri gibi askerî alanda sağladığı yardımlardan dolayı da Légion d'Honneur nişanıyla taitif ettiler. Fakat o bu nişanı sembolündeki haç işaretinden dolayı kabul etmedi.

Ahmedü Bamba, hayatının son döneminde birçok Müridiyye merkezi kurarak ibadet, ilim ve müridlerinin eğitimiyle meşgul oldu. 1924'te Tübâ'yı resmen tarikatın mânevî merkezi yapmak istedi ve orada bir cami inşa ettirmeyi kararlaştırdı. Ancak bu arzusunun gerçekleştirilmeden 19 Temmuz 1927'de öldü ve Tübâ'da toprağa verildi.

Ahmedü Bamba

Ahmedü Bamba'nın kurduğu ve Batı Afrika'nın birçok ülkesinde yayılmış bulunan Müridiyye tarikatı temelde Kâdiriyye'nin bir kolu olmakla birlikte bazı farklı özelliklere sahiptir. Ahmedü Bamba Kâdiriyye ve Ticâniyye'nin tesirlerinin de görüldüğü kendine has bir *ev-râd** tertip etmiştir. Ahmedü Bamba'nın ilim tahsiline ve bedenî çalışmaya son derece önem verdiğini de belirtmek gerekir. Çalışmaya özel bir önem atfedilmesinin sebebi, tarikatın ortaya çıktığı tarihî şartlarda aranmalıdır. Fransızlar'ın bölgeyi sömürgeleştirdikleri bir ortamda Ahmedü Bamba, müridlerinin ihtiyaçlarını karşılamak ve onları ekonomik yönden güçlendirmek için "dara"lar (kollektif çiftlik) kurarak müridlerini Senegal ekonomisinin gelişmesinde önemli yeri bulunan yer fıstığı üretimine yönlendirmiş ve bu işte büyük bir başarı sağlamıştır.

Ahmedü Bamba Fransız sömürgeciliğine karşı doğrudan bir savaşa girişmediği gibi onun böyle bir niyetinin de bulunmadığı anlaşılmaktadır. Fakat sömürgecilerle iş birliğine girmeyi devamlı reddetmesi, baskı ve sürgünleri iş birliğine tercih etmesi, ülkedeki nüfuzu sebebiyle başlı başına bir direniş oluşturmuş ve sömürge yönetimine karşı baş kaldırırlarda önemli rol oynamıştır. Esas itibariyle dinî tefekküre önem veren ve zâhidâne bir hayat yaşayan Bamba'ya dinî-siyasî hâkimiyet arzu ve niyetini Fransız yönetimi yakıştırmış görünüyör. Müridlerinin faaliyetlerinden dolayı rahatsız edilen ve iş birliğine girmedikleri için kendisine baskı yapılan Bamba, hayatının sonlarına doğru sömürgecilerle nisbi bir iş birliğine girmiş ise de aralarında karşılıklı güven hiçbir zaman oluşmamıştır.

Tasavvufî kaynaklara ve Ehl-i sünnet esaslarına vâkıf olan Bamba'nın Sünnî istikametten ayrılmadığı anlaşılmaktadır. Yirmiyi aşkın eserinden belli başlıları şunlardır: *Hadâ'ıku'l-fezâ' il* (Dakar 1958); *Celîbetü'l-merâğib* (Dakar 1962); *el-Cevherü'n-nefis* (Dakar, ts.); *Mesâlikü'l-cinân* (Dakar 1962); *Mecmû'u'l-müfide* (Dakar 1958); *Sefînetü'l-emân* (Kazablanka, ts.); *Menşûrû's-şudûr* (Kazablanka, ts.); *Mevâhibü'n-nebi* (Tunus, ts.); *Meğâlikü'n-nirân ve mefâtihü'l-cinân* (Dakar 1963); *Celîbetü's-sa'ade* (Dakar 1958); *Cezbü'l-kulûb ilâ 'âlemi'l-guyûb* (Dakar 1965); *Teyşîrül-esir fi's-şalât 'ale'l-beşîri'n-nezîr* (Dakar 1962); *Muqaddimetü'l-ğidme fi's-şalât 'alâ nebiyyi'r-raħme* (Dakar, ts.).

BİBLİYOGRAFYA :

P. Marty, *Etudes sur L'Islam au Senegal*, Paris 1917, I, 217-315; Cheikh Tidiane Sy, *La Confrérie Senegalaise des Mourides*, Dakar 1969, s. 104-128; L. E. Creevey, "Ahmad Bamba 1850-1927", *Studies in West African Islamic History*, London 1979, s. 278-307; V. Monteil, *L'Islam noir*, Paris 1980, s. 126, 127, 156, 157, 371-372; Fazlurrahman, *İslâm* (trc. Mehmet Dağ - Mehmet Aydın), İstanbul 1981, s. 201; P. B. Clarke, *West Africa and Islam*, London 1982, s. 203-206; J. O. Voll, *Islam Continuity and Change in the Modern World*, Boulder 1982, s. 249-250; M. Hiskett, *The Development of Islam in West Africa*, New York 1984, s. 288-289; J. Spencer Trimmingham, *A History of Islam in West Africa*, Oxford 1985, s. 227; E. Marty, "Les Mourides D'Amadou Bamba", *RMM*, sy. 25 (1913), s. 3-164.

RIZA KURTULUŞ

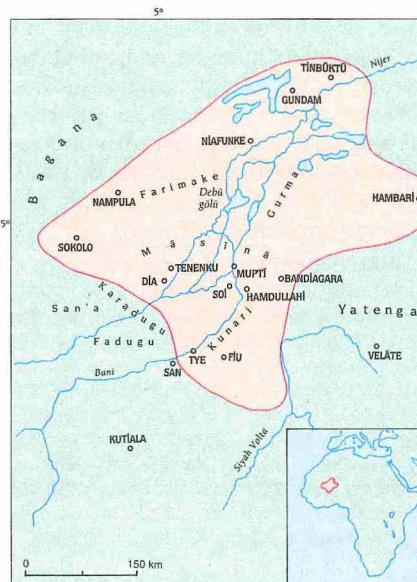
AHMEDÜ LOBBO

Şeyh Ahmed (Şehu Hamedü)
(ö. 1844)

Sudan'daki
Bari kabilesinin bir kolu olan
Fullar'ın dinî lideri.

Mâsinâ'ya bağlı Malangal veya Mareval yerilerindedir. Lobbo adını annesinden aldı. Doğum yeri ve tarihi ile ilk dönemleri hakkında bilgi edinilemeyen Ahmedü Lobbo, Kâdiriyye şeyhi Sîdî Muhammed'in (ö. 1826) müridi olup meşhur İslâm mücahidi Osman b. Fûdî'nin (Osman dan Fodyo) 1800 civarında İslâ-

Ahmedü Lobbo'nun kurduğu devletin sınırları

miyet'i yaymak için giriştiği başarılı seferlerine katıldı ve Cenne yakınındaki bir mezraaya yerleşti. Ancak onun faaliyetlerinden rahatsız olan Faslılar Ahmedü Lobbo'yu oradan uzaklaştırdılar. Bunun üzerine annesinin doğum yeri olan Sebera'ya giden Ahmedü Lobbo'nun çevresine bir hayli talebe toplandı. Talebeleriyle Dyallo hânedanı arasında meydana gelen bir olay Ahmedü Lobbo'yu isyana sevketti. İsyanı bastırmak üzere gönderilen Bambara ordusu mağlûp edilerek Dyallo hânedanının hâkimiyetine son verildi (1810). Bunun üzerine yöredeki Fullar Ahmedü Lobbo'ya itaat ettiler. Dokuz hafta süren bir kuşatmadan sonra Cenne ele geçirildi. Ahmedü Lobbo bundan sonra Kunariler'in lideri Muhammed Geladjo'yu yendi ve Bani nehri kıyısında Hamdullahi (Hamdallay) adı verilen yeni bir başşehir kurdu (1815). Daha sonra İsa Ber ile Timbük-tü'yü ele geçirdi ve hâkimiyetini ülkenin doğu ve güneydoğusu istikametinde genişletti.

"Emîrül-mü'minin" unvanını alan ve on ikinci imam olduğunu iddia eden Ahmedü Lobbo, İslâmiyet'i yaymak için büyük gayret sarfetti ve devleti İslâm esaslarına göre yönetmeye çalıştı, bu maksatla bazı reformlar gerçekleştirdi.

Başarılı ve âdil bir yönetici olan Ahmedü Lobbo ölünce yerine oğlu II. Ahmedü (Hamedü) geçti. 1852'de onun yerini oğlu III. Ahmedü aldı. Büyük Tekrür fâtihî el-Hâc Ömer Tal 1862'de Hamdullahi'yi zaptetti. III. Ahmedü Tinbük-tü'ye doğru kaçtıysa da yakalandı ve el-Hâc Ömer'in emriyle idam edildi.

BİBLİYOGRAFYA :

Ch. Monteil, *Monographie de Djenné*, Tulle 1903, s. 266-277; L. Tauxier, *Moeurs et histoire des Peuls*, Paris 1937, s. 163-185; H. L. Labouret, *La Langue des Peuls ou Foulbé*, Dakar 1952, s. 162-165; Peter B. Clarke, *West Africa and Islam*, London 1984, s. 128-131; J. Spencer Trimmingham, *A History of Islam in West Africa*, Oxford 1985, s. 177-180; M. Rodinson, "Ahmadu Lobbo", *EI²* (Ing.), I, 303.

NÂDİR DEVLET

AHMER HANI

Filistin'de Beysân yakınlarında
XIV. yüzyıla ait
Memlük kervansarayı.

Filistin bölgesindeki en eski yerleşim birimlerinden biri olan Beysân, aynı zamanda Şam-Mısır kervan yolundaki önemli konaklama noktalarından da birisidir. Burada bulunan Ahmer Hani, kitabesinden anlaşıldığına göre, Memlük-